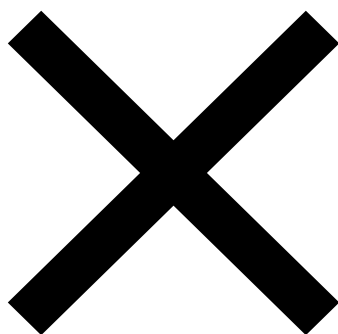

**IOANA TEODORA LIPCIUC
O FETIȚĂ SPECIALĂ**

Pe Ioana Teodora Lipciuc am cunoscut-o în urmă cu trei ani, când a venit să se înscrie la cercul de teatru pe care îl coordonez la Clubul Copiilor Sector 1, București. Încă de la primele ședințe mi-am dat seama că Ioana este o fetiță specială. Mi-a atras atenția faptul că în timpul pe care îl avea pentru pauză ea citea. Am aflat ulterior că cititul este una dintre marile ei pasiuni și, în același timp, sursa ei de inspirație, cu toate că cel mai mult o inspiră natura, după cum mi-a spus chiar ea. Am mai observat că vorbea mai mult și mai bine în limba engleză. Când nu citea, scria. Avea un caiet pe care scria ceva și, curioasă, am întrebat-o ce scrie? Mi-a răspuns că scrie poezii și că mai are deja scrisă o carte în limba engleză. Mi-a trimis câteva poezii pentru un concurs, la care a și câștigat locul I, și din acel moment mi-am zis că nu pot lăsa să se piardă un asemenea talent. Membrii juriului de la secțiunea creație au plăcut-o imediat și așa a pornit drumul ei pe aripile scrisului și al publicării.

În prezent are treisprezece ani și a terminat cu bine clasa a șaptea la Școala gimnazială nr. 168 din București. Are scrise poezii și un roman în limba engleză. Cu toate acestea, cel mai mult îi place să scrie în limba română. A terminat deja un volum intitulat „Negru pe alb”, pe care speră să îl publice în curând și lucrează la un roman în limba engleză, ce se numește „The Tale of a Turncoat” (Povestea Unui Trădător).

A început să scrie poezii de la șase ani, după ce a citit un volum de Elena Farago. A câștigat mai multe premii la secțiunea creație literară poezie și proză, premiul I și II la concursul interjudețean de poezie „Emoție de vers” și locul I la concursul național „Nichita Stănescu” mai multe ediții la rând. Îi place să cânte, atât la chitară, cât și cu vocea, să deseneze și să joace teatru. Când avea zece ani „conducea” un fel de ziar de familie, ce se numea „The Monthly Cat”.

Este una dintre traducătorii poveștilor și povestirilor „Emily’s Watch”, „The Snapping Turtle”, „Forgiving Bobby”, „How Johnny

Saved His Daddy” etc, ce sunt incluse în programa educativă STEPS și sunt deja utilizate în unele școli din România ca material auxiliar. A publicat poezie și proză în „Antologia Fără Titlu”, îngrijită de Magda Băcescu, editura Betta, 2016, în antologia „Tineri Ca Niște Spaime”, editura Minela, 2017 și în Revista „Vocativ”.

În acest an a publicat primul său volum de proză scurtă, bilingv (român-englez), care va deoala o lume aflată la granița dintre copilărie și adolescență, lumea Teodorei.

MAGDA BĂCESCU

INOCENȚA

De câte ori nu s-a văzut această pură virtute, sclipind din ochii unei căprioare, ai unui bebeluș, ai unui câine pe care îl mângâi? Un înger alb și sfințit, care ne părăsește cum trec anii... cât de frumoasă este privirea unui copil de un an, care nu cunoaște teama minciunilor, rușinea răutății și lacrimile răzbunării! Da, inocența pleacă din privirile noastre de la prima minciună spusă și de la prima palmă primită și nu se întoarce decât uneori ca să ne privească atunci când dormim. Iar îngerul inocenței plânge cu căpșorul în mâinile sale grăsulii, fiindcă a trebuit să ne părăsească. La unii, inocența pleacă devreme: ești fetiță de 4-5 ani, la grădiniță iar una dintre fete îți spune disprețuitor: -Ești mai urâtă decât mine! Și atunci vrei să rupi păpușa, să arunci cu ulei pe rochia ei nouă - și la aceste gânduri crude, inocența, împreună cu lacrimile tale pline de ură, iese din ochii tăi. La alți oameni inocența rămâne agățată de pleoapele lor gingașe, la copiii aceia minunați, care nici nu se pot gândi la cruzime sau care nu pot să nu își împartă sandvișurile cu colegii. Inocența pleacă de la ei abia în clasa a doua sau a treia: ești pedepsit pentru ceva ce nu ai făcut, este spart un geam și ești acuzat; este jucată o festă Mariei, prima la învățătură și preferata profesorilor iar tu ești acuzat. Vrei să înnebunești, să-l tragi de păr pe colegul pârâcios, să-i dai o palmă, dar nu poți. Sau îți spune cineva că ești un prost de calci în gropi, sau te face de râs în fața întregii școli; n-ai mai fost rănit așa până atunci; te gândești la răzbunare și inocența dispăre. Adulții deja au priviri fără inocență de mult, unii copii la fel.

Perioada inocenței este frumoasă și inexplicabil de tandră; dar și la fetițe, și la băieți, cumini sau neascultători, este în curând pierdută. Nu rămâne niciodată mult și, ca o aromă uitată, prinsă în paginile trecutului, oftează, își ia zborul și se pierde pentru totdeauna din ochii noștri.

TOAMNA

A venit de ieri și a poposit în sat
Un sol, în geruri sure și în umbre îmbrăcat.
Pe străzile colboase a pășit străinul, lent,
Și pe unde el trecea cădeau frunze, decadent.

Sub privirea-nfricoșată a copiilor țărani
Care nu îl mai văzuseră de cel puțin un an,
Străinul cel tăcut a înălțat brațul spre cer,
Și din boltă-a picurat încet o ploaie și un ger.

Cu mâna-i cenușie pomii atingeau ușor
Și atunci se înroșea, se aurea coroana lor.
Frunzele, foșnind, au început să cadă lin
Pe drumul prăfuit, acoperit de glod și spini.

Prin ploaie a rămas un fermier cu barba rară,
Să termine secerișul. - „Nu-i decât ploaie de vară!”
Dar furtuna neagră vine, smulge grânele din lan,
Ca un hoț, ce fericirea o mai fură înc-un an.

După bolta cenușie, de prin norii gri privind
Plângea uitatul Soare, soarta-i crudă trist bocind.
Dacă vara toată ca un diamant a strălucit,
Acum, lipsit de vlagă, printre nori s-a adâncit.

Căci vara a trecut! Vara a plecat devreme,
Neagra Toamnă alungând-o, aruncând-o prin noiene,
S-a sfârșit cu Prințul Soare! Zâna Vară a pierit;
Și-a găsit ea ascunzișul în vreun codru adormit.

A venit de ieri și a poposit în țară
Vântul rece, nemilos, care urlă pe afară.
Prin copaci căzut-au frunzele ce încă-au mai rămas,
Și s-au înnegrit de glod pentru al Verii parastas

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*